

LILIACUL

de Dale Sorana
Colegiul Național „Avram Iancu”, Ștei

Fiind la ora de română, un domn de la protecția animalelor îi cere voie doamnei profesoare să ne vorbească. Ne povestește despre diverse animale, dar mai ales despre liliecii. În spatele clasei colegii șușoteau. I-am auzit spunand cu claritate *“Liliecii sunt răi”*.

La un moment dat nu am mai putut să-l urmăresc pe domnul respectiv, așa că privirea mi s-a îndreptat spre geam. Gânduri și imagini începură să-mi treacă prin minte. Mi-am amintit de o întâmplare deosebită de la începutul vacanței de vară.

O bună parte din vacanța mare, am petrecut-o la bunici, în satul natal al mamei, la poale de munte, acolo unde tradiția și datinile sunt încă păstrate cu sfințenie și astăzi. Pe lângă acestea, superstițiile și frica de supranatural se regăsesc aieva în viața de zi cu zi de la țară.

Astfel, printre numeroasele superstiții pe care le-am descoperit acolo, una m-a surprins. În fiecare seară, bunica insista să îmi acopăr capul, deoarece într-un șopron din spatele casei, se aflau mai mulți lilieci care la lăsarea serii zburau în zig-zag prin curte și prin împrejurimile casei.

Fiind derutată de modul ciudat în care zburau, am dat crezare spuselor bunicii cum că aceste fapte misterioase, în timpul zborului lor caută să se încălcească în părul celor cu capul neacoperit, nemaiputând fi dați jos, decât dacă se tăia părul.

Desen: Dan Roxana, Colegiul Național S. Vulcan Beius

Având părul lung și buclat, la care țineam foarte mult, povestea bunicii repetată în fiecare seară, m-a făcut să-i accept darul, o năframă de culoare roșie cu flori colorate, frumos lucrată de bunica în anii tinereții ei. Și mama mea purtase aceeași năframă în anii copilăriei.

Zilele au trecut pe nesimțite, fără atacuri din partea liliecilor, protejată fiind de năframa cea roșie.

Întâmplarea a făcut ca, la fereastra mea, să își facă o familie de vrăbii cuibul pe care l-au umplut cu cinci ouă, nu mai mari decât unghia unui deget. După un timp, într-o dimineață, am fost trezită de o gălăgie mai mare decât în celelalte dimineți. Somnoroasă, m-am apropiat de fereastră.

Nu mică mi-a fost uimirea, când în locul celor cinci ouă, am descoperit cinci făpturi mici, golașe, neajutorate și foarte lacome după cum aveam să văd în zilele care au urmat. Părinții grijuli și devotați zburau zi de zi, din zori și până-n seară, aducând insecte pentru cele cinci guri flămânde.

În fiecare dimineață primul lucru pe care îl făceam după ce mă trezeam, era să merg la fereastră și să admir zelul cu care vrăbiile își hrăneau pușorii. Într-o dimineață însă am rămas nedumerită văzând că vrăbiile nu se întorseseră la cuib, iar gălăgia pe care o făceau pușorii era mai mare ca în celelalte dimineți. Am rămas minute în șir lângă fereastră, așteptând cu sufletul la gură apariția vrăbiilor cu ciocurile pline de insecte, dar așteptarea era în zadar, foamea puilor crescând mereu.

Desen: Poienar Sergiu, Liceul de Muzică și Arte Plastice Alba Iulia

La micul dejun am povestit această întâmplare bunicilor, care după numeroase ezitări, mi-au explicat că, este posibil ca cele două vrăbii să nu se mai întoarcă la cuib și la pușori. Luându-mă de mână, bunicul mi-a spus ca în după-amiaza zilei de ieri, a zărit în grădină un uliu, iar cele două vrăbii ar fi putut să cadă pradă acestuia.

Zilele au trecut, iar vrăbiile nu s-au întors.

Cu lacrimi în ochi, priveam în seara celei de a patra zile, cum strigătele pușorilor erau tot mai stinse.

În dimineața următoare, am fost trezită de o gălăgie care deși familiară, nu o mai auzisem de cinci zile. Desculță, am alergat într-un suflet la fereastră și nu înțelegeam care e motivul pentru care cei cinci pușori erau iar plini de viață.

Le-am povestit bunicilor această întâmplare, dar nici ei nu au putut să dezlege misterul. S-au întors oare vrăbiile-părinți? Hotărâtă să aflu răspunsul am stat la pândă toată ziua, dar de cuibul celor cinci pușori nu s-a apropiat nici o făptură.

Spre seară, foamea puilor crescuse, dar și strigătele lor deveneau tot mai triste. Cine credeți că a răspuns însă chemării lor desperate? Nimeni altul decât un liliac din șopronul din spatele casei. Inima mi-a stat în loc.

Am descoperit un lucru pe care nu-l mai văzusem sau auzisem niciodată. Acea creatură misterioasă, de care bunicii mă îndemnau să-mi fie frică, hrănea cu insecte cei cinci pușori.

În dimineața zilei următoare, le-am povestit cu zâmbetul pe buze bunicilor cele întâmplate. Curioși și ei, au stat la pândă cu mine în zilele următoare. Zilele treceau și pușorii se înzdrăveneau văzând cu ochii deoarece liliacul venea în fiecare seară să îi hrănească.

Vacanța se apropia de sfârșit. Într-o dimineață nu s-a mai auzit gălăgie din cuibul de la fereastră. Era gol. Pușorii erau mari și plecaseră să-și caute singuri mâncare. M-am bucurat pentru ei și pentru liliacul care a dat dovadă de atâta afecțiune și grijă față de făpturile lipsite de apărare.

.....

Ca-ntr-un vis, am reauzit afirmația: *“Liliecii sunt răi”*. M-am ridicat în picioare, în fața întregii clase și am spus cu tărie că ***“Liliecii sunt buni”***. Înfrățirea lor misterioasă, superstițiile legate de ei și faptul că sunt creaturi nocturne, nu îi fac *“răi”*. Pentru a dovedi cele spuse de mine, le-am relatat colegilor întâmplarea pe care am trăit-o vara trecută la bunici ...

Desen: Rus Andrada, Liceul Pedagogic N. Bolcoş Beiuş